

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem har flere Gange i sit Foredrag berørt Forhandlingerne, der have fundet Sted i Udvalget, men som ikke finde deres Udtryk i den foreliggende Betænkning. Jeg tillader mig at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette er en Afvigelse fra det Nette, som kan drage uheldige Følger efter sig.

Bertelsen: Jeg skal villig indrømme, at jeg har omtalt Noget, som ikke ligger for i Betænkningen, og jeg skal heller ikke gaa videre ind derpaa, skjøndt jeg nok kunde have ønsket i Forbindelse med, hvad jeg nu egentlig staar i Begreb med at omtale næriere, at omtale, hvad der er stet i Udvalget, men jeg skal efter den ærede Formands Anmodning holde mig borte deraf, idet jeg skal tilsiøe, at jeg nok skal komme til at omtale det ad andre Veie. Naar det siges, at Bøiestrafpen er en Hundestraf, vil jeg minde ærede Medlemmer om, at man ikke pleier at binde Hundene om Benet men om Halsen, og man kan derfor ikke kalde denne Straf for en Hundestraf. Derimod pleier man, som det er sagt fra anden Side, at tøre Øes ved Benene, og ærede Medlemmer, der selv have holdt Øes, vide ogsaa, at, naar man har en Gase, som vil bide Tøret i Stykker, pleier man at tøre den med en Lænke. Det er der Ingen, der tager Forargelse af, ikke en Gang Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, men derimod kan det nok være, at en uvan Gase kan finde sig fornærmet over, at Gaasen rasler med denne Lænke, hvori den staar tåret. Den kan da i sin Brede skræmme et eller andet frygtomt Fruentimmer, der gaar forbi, idet den i Reglen søger dem, der løbe bort fra den. Jeg tror nu heller ikke, at de ærede Medlemmer skræmme Andre end nogle frygtomme Mennesker bort med denne Straf, thi jeg vil gjøre de Herrer opmærksom paa, at i og for sig have de ikke Noget imod den som Princip, idet de tidligere have stemt for den i Krigstid og ombord paa Skibe under Tøgt. Hvad man nu gjør, er at udvide den til ogsaa at gjælde for Hæren som ordinær Straf. Jeg kan ikke se Andet, end at denne Straf, naar man ser den i Forbindelse med Paragrafen om Efter-tjenesten, er en betydelig Forbedring af Lovforslaget, naar man ser hen til, at en Dags Bøiestraf veier lige med 6 Dages Bagtarrest, ligesom Fængsel paa Band og Brød og mørk Arrest paa indskrænket Kost, og den vil, som det gjentagende er blevet fremhævet, udelukke en altfor hyppig Anvendelse af mørk Arrest paa indskrænket Kost og Fængsel paa Band og Brød, saa at jeg ikke har taget i Betænkning at gaa med til denne Straf. Dernæst er der i Mindretalsbetænkningen udtalt en Befalingsmand over, at der er stillet et Ændringsforslag til § 121 (Hilseparagrafen), som gaar ud paa, at Soldaterne skulle hilse de Befalingsmænd og Overmænd, som de kjende eller

ere pligtige at kjende. Dertil vil jeg sige, at jeg kunde nok i og for sig have ønsket, at Paragrafen blev staaende som den er; men jeg ser ogsaa paa den anden Side, at det kan have sin Fare, idet Soldaten kan misbruge Paragrafen, som den er affattet, da det ikke maa oversees, at den bruges til at vise Ringagt imod Overmænd. Naar en Soldat gaar forbi en Overmand, som er civil paaklædt, som han kjender, har han Ret til at undlade at hilse efter Forslaget, ja, naar han kommer ind paa den Vedkommendes Bopæl, og den Vedkommende ikke er militær paaklædt, kan han strengt taget, saaledes som Paragrafen er affattet, være berettiget til at undlade at hilse, og det er Noget, som man efter min Mening ikke kan fastholde, da det vil skade Disciplinen i Hæren, og det er heller ikke uden Skade for vedkommende Individ, idet Vedkommende nok saa paa en eller anden Maade vil blive sat i Nette i en endnu søeligere Grad, som ikke staar i Forhold til den Ueilighed, han har med at hilse. Thi der kan ikke være Tale om, som Paragrafen vil blive, naar Ændringen vedtages, ligesaadant som efter den nuværende Straffelov, at vedkommende Individ kan straffes, naar det ikke er oplyst, at det er stet forsettligt eller af Mangel paa Ugt-paaagivenhed. Jeg skal nu gaa over til at omtale § 200. Jeg vil da sige, at det er ærede Medlemmer bekiendte, at der er Noget i Militærproget, som hedder: Et Skridt fremad, og Noget, som hedder: Tre Skridt tilbage eller baglængs March. Og naar det ærede Mindretal i sin Betænkning udtaler, at Flertallet gjør et betydeligt Skridt tilbage, skal jeg paavise, hvem det er, der gjør et Tilbage-skridt. Naaget det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds vil betegne det som en formel Feil (Stemmer: Trykfeil!) — Nei, det ærede Medlem kaldte det for en formel Feil. Det vil sige, jeg tror nok, at det ærede Medlem sagde Trykfeil, men hævdede tilfødt, at det var en formel Feil — at Flertallet har faaet § 200 saaledes affattet, at Paradering med Videre ikke skal opfattes som egentlig Straf, men kun som Erstatning for manglende Ovelse og Pudsning, og som saadan kan træde istedetfor mindre Straffe, og at man har faaet strengt Fængsel paa Band og Brød til at gaa ud, betragter jeg dog som et betydeligt Fremskridt. Men hvad har Mindretallet gjort? Det har foreslaaet, at Band- og Brødsstraffen i sin Helhed skal udgaa af Paragrafen, men i det Samme, de gjøre dette Fremskridt, gjøre de jo flere Skridt tilbage, idet de foreslaa, at i 2det Stykke skulle de Ord udgaa: „Simpelt Fængsel paa Band og Brød maa kun paalægges i indtil 10 Dage, eller, anvendt paa unge Mennesker under 18 Aar, i indtil 6 Dage, og de andre Arreststraffe skulle holdes indenfor en Grænse af tilsvarende Strengthed, jfr. § 44. Ombord i Krigsskibe paa Tøgt kan der dog anvendes Straffe, der ikke overstige simpelt Fængsel paa Band og Brød i 20 Dage.“